

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a III-a

HOTĂRÂREA

din 20 decembrie 2007

în Cauza Miclici împotriva României

(Cererea nr. 23657/03)

Strasbourg

Devenită definitivă la 20.03.2008

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în [art. 44](#) alin. (2) din Convenție.

Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Miclici împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Domnii B. M. Zupancic, președinte,

C. Bîrsan,

Doamnele E. Fura-Sandtrom,
A. Gyulumyan,
Domnii E. Myjer,
David Thor Björgvinsson,
Doamna I. Ziemele, judecători,
și domnul S. Quesada, grefier de secție,
după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 29 noiembrie 2007,
a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 23657/03, introdusă împotriva României de un cetățean al acestui stat, domnul Marian Miclici (*reclamantul*), care a sesizat Curtea la data de 3 iulie 2001 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul său, domnul Razvan Horațiu Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. Printr-o decizie din 3 mai 2005 Curtea a declarat cererea admisibilă.

4. Atât reclamantul cât și Guvernul au depus observații scrise pe fondul cauzei (art. 59 alin. 1 din regulament).

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamantul s-a născut în 1950 și locuiește la Montréal, Canada.

6. Începând de la 1 septembrie 1999 reclamantul a îndeplinit funcția de vicepreședinte al Casei de asigurări de sănătate Dolj (« CAS »), instituție de stat autonomă de interes local în domeniul sănătății și asigurărilor pe caz de boală.

7. Printr-o decizie din 6 noiembrie 2000 CAS a concediat reclamantul.

1. Acțiune în anulare a deciziei de concediere

8. Printr-o sentință din 15 decembrie 2000 Judecătoria Craiova a admis recursul reclamantului împotriva deciziei de concediere și a dispus ca CAS să-l reangajeze pe postul său și să-i plătească drepturile salariale datorate începând de la data concedierii până la reangajare.

9. La 21 decembrie 2000 Tribunalul Dolj a admis cererea CAS privind amânarea executării sentinței din 15 decembrie 2000 până la data la care această sentință va deveni definitivă, pe motiv că postul reclamantului fiind desființat prin ordonanța nr. 180/2000, reangajarea ar fi provocat prejudicii CAS în caz de desființare a sentinței de către instanța de recurs.

10. La 26 februarie 2001 sentința din 15 decembrie 2000 a fost confirmată printr-o hotărâre definitivă a Tribunalului Dolj. La 8 martie 2001 sentința din 15 decembrie 2000 fost investită cu formulă executorie.

11. La 6 martie 2001 CAS a introdus o contestație în anulare împotriva sentinței din 26 februarie 2001, care a fost respinsă la 19 martie 2001 printr-o hotărâre a Tribunalului Dolj.

2. Demersuri în vederea executării sentinței din 15 decembrie 2000

12. La 4 iunie 2001 reclamantul a cerut sprijinul unui executor judecătoresc în vederea executării sentinței din 15 decembrie 2000.

13. La 19 iunie 2001 CAS a informat executorul judecătoresc asupra imposibilității de a reangaja reclamantul pe motiv că prin ordonanța nr. 180/2000 de modificare a Legii nr. 145/1995 privind asigurările de sănătate, Guvernul desființase postul de vicepreședinte. Cu toate acestea, executorul a cerut angajatorului să execute obligațiile impuse de tribunal.

14. Reclamantul a depus noi cereri la executor în vederea executării sentinței, prin scrisorile din 2 august, 29 august, 2 octombrie și 6 noiembrie 2001, 22 august și 2 septembrie 2002.

3. Prima plată a drepturilor salariale

15. La 5 iulie și 8 august 2001 executorul a blocat conturile CAS în vederea obținerii plății salariilor corespunzătoare perioadei noiembrie 2000 – iulie 2001 și a cheltuielilor de executare.

16. La 24 august 2001 Judecătoria Craiova a respins ca neîntemeiată cererea de recurs în procedură de urgență a CAS de amânare a plăților până când instanțele vor fi statuat asupra contestației împotriva executării sentinței din 15 decembrie 2000.

17. Prin ordinele de plată din 23 iulie și 27 august 2001 CAS a plătit reclamantului 103.691.330 lei românești (« ROL ») și 27.937.374 ROL, reprezentând salariile sale pentru perioada 1 noiembrie 2000 – 31 iulie 2001 precum și cheltuielile de executare.

18. La 6 septembrie 2001 executorul a prezentat o nouă poprire pentru suma de 25.126.464 ROL, reprezentând reactualizarea sumei dispuse prin sentința din 15 decembrie 2000 și cheltuielile de executare.

19. Printr-o sentință din 20 septembrie 2001 Judecătoria Craiova, sesizată cu o cerere de recurs în procedură de urgență a CAS, a dispus suspendarea executării popririi până când instanțele vor fi statuat asupra executării sentinței din 15 decembrie 2000.

20. Printr-o sentință din 23 ianuarie 2002 Judecătoria Craiova a pronunțat suspendarea acțiunii în procedura de contestare la executare a popririi dispusă la 6 septembrie 2001, până la terminarea procedurii privind cererea de revizuire a hotărârii din 15 decembrie 2000 (a se vedea paragraful 27 de mai jos).

21. La 8 octombrie 2001 executorul a cerut blocarea conturilor CAS pentru a obține plata salariului reclamantului pentru luna septembrie 2001 și cheltuielilor de executare.

22. CAS a formulat o nouă contestație la executare. În plus, ea a cerut Judecătoriei Craiova să anuleze această ultimă poprire până la pronunțarea unei hotărâri definitive asupra contestației la executare. Printr-o sentință din 23 octombrie 2001, instanța a ordonat amânarea. Această sentință a fost confirmată în urma recursului reclamantului printr-o hotărâre definitivă a Tribunalului Dolj la 11 decembrie 2001.

23. La 31 ianuarie 2002 Judecătoria Craiova a admis contestația CAS și a dispus amânarea executării până la soluționarea definitivă a acțiunii în anulare a contractului de muncă a reclamantului (a se vedea paragraful 34 de mai jos).

24. Începând de la 1 noiembrie 2001 reclamantul a fost angajat de o societate privată, « D ».

25. La 17 ianuarie 2002 reclamantul a fost scos la pensie din motive medicale.

4. Cerere de revizuire a sentinței din 15 decembrie 2000

26. Prin scrisorile din 13 august și 4 octombrie 2001 Ministerul de Interne a informat CAS asupra cererii acesteia, că reclamantul și-a stabilit domiciliul în afara României începând din 23 martie 1995.

27. La 3 octombrie 2001 CAS a formulat la Judecătoria Craiova o cerere de revizuire a sentinței din 15 decembrie 2000, pe motiv că, conform Legii nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici, reclamantul ar fi trebuit să aibă domiciliul în România pentru a putea fi angajat într-o funcție publică, cum ar fi cea de vicepreședinte al CAS. Ea a invocat faptul că reclamantul ascunsese, cu ocazia semnării contractului de muncă, informațiile privind domiciliul său.

28. Reclamantul a menționat că la data la care a fost angajat de CAS postul respectiv nu era considerat drept « funcție publică » și nu implica restricții în privința domiciliului candidatului.

29. Printr-o sentință din 14 decembrie 2001 Judecătoria Craiova a admis cererea de revizuire și, în consecință, a respins contestația inițială a reclamantului împotriva deciziei de concediere din 6 noiembrie 2000.

30. Curtea de apel Craiova, în urma recursului reclamantului, printr-o hotărâre din 22 aprilie 2002, a trimis cauza la Tribunal spre rejudecare în fond. La 9 septembrie 2003 Tribunalul a respins cererea de revizuire formulată de CAS pe motiv că nu îndeplinea condițiile prevăzute de codul de procedură civilă, și anume că pașaportul reclamantului, prezentat drept probă de CAS, nu reprezenta un « act nou » necesar pentru revizuirea unei hotărâri definitive.

31. CAS a formulat recurs împotriva acestei ultime sentințe. Printr-o hotărâre din 6 iulie 2004 Curtea de Apel a admis recursul și a trimis cauza la Tribunal.

32. Printr-o sentință din 31 octombrie 2005 Tribunalul a respins cererea de revizuire ca inadmisibilă pe motiv că obiectul acțiunii în fond viza contestarea deciziei de concediere din cauza desființării postului reclamantului și nu pentru că nu îndeplinea condițiile cerute de lege pentru a ocupa postul. Tribunalul a reținut că mijlocul invocat în revizuire de CAS nu a fost invocat și analizat de instanțele ordinare. Or, revizuirea era o cale de atac extraordinară, părțile nu puteau invoca noi elemente care vizau fondul, încercând astfel să schimbe obiectul litigiului.

33. În urma recursului CAS, printr-o hotărâre definitivă din 11 aprilie 2006, Curtea de Apel din Craiova a confirmat sentința din 31 octombrie 2005 citată anterior.

5. Acțiunea în anulare a contractului de muncă a reclamantului

34. La 10 octombrie 2001 CAS a formulat o cerere în anulare a contractului de muncă a reclamantului, pe motiv că la data la care fusese angajat nu îndeplinea condițiile de ocupare a unei funcții publice, conform legii nr. 188/1999 citată anterior. Ea a cerut de asemenea rambursarea salariilor plătite reclamantului de la începutul contractului de muncă, precum și sumele plătite cu titlu de salariu pentru perioada 1 noiembrie 2000 – 31 iulie 2001, în baza sentinței din 15 decembrie 2000.

35. Printr-o sentință din 19 decembrie 2001, bazându-se pe faptul că decizia de concediere fusese confirmată prin sentința din 14 decembrie 2001, în urma cererii de revizuire (a se vedea paragraful 29 de mai sus) Tribunalul Dolj a admis parțial acțiunea CAS și a condamnat reclamantul la restituirea sumei primite cu titlu de salariu pentru perioada 1 noiembrie 2000 – iulie 2001. El a precizat că la data intrării în vigoare a contractului de muncă, reclamantul îndeplinea condițiile prevăzute de lege pentru a ocupa un asemenea post.

36. Printr-o hotărâre din 8 mai 2002 Curtea de Apel din Craiova a admis recursurile formulate de CAS și reclamant, a casat sentința atacată și a trimis cauza la Tribunal spre rejudecare în fond.

37. Printr-o sentință preliminară din 24 aprilie 2003 Tribunalul a suspendat acțiunea pe fond până la pronunțarea unei hotărâri definitive în procedura de revizuire a sentinței din 15 noiembrie 2000.

38. La 7 iulie 2006 reclamantul a cerut Tribunalului să repună cauza pe rol, ținând cont că acțiunea în revizuire fusese încheiată. Printr-o hotărâre definitivă din 22 mai 2007 Curtea de Apel din Craiova a respins acțiunea în anulare a contractului de muncă pe motiv că la data încheierii sale nu fusese cerută de lege nicio condiție asupra domiciliului candidatului.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

39. Reglementarea internă pertinentă, și anume extrasele din codurile civil, de procedură civilă și al muncii (vechi și nou) și din legile nr. 168/1999 privind conflictele de muncă și 188/2000 privind executorii judecătorești, este descrisă în *Hotărârea Roman și Hogeia împotriva României* (nr. 62959/00, 31 august 2004).

40. În temeiul art. 136 alin. 2 din codul muncii în vigoare la vremea faptelor, atunci când angajatorul era condamnat să reangajeze angajatul și să-i plătească salariile datorate până la reangajarea sa efectivă și atunci când angajatul a găsit un alt serviciu înainte de reangajarea sa, angajatorul era obligat să-i plătească, pentru această ultimă perioadă, diferența dintre salariul primit pentru noua slujbă și salariul pe care ar fi trebuit să-l primească dacă ar fi fost reangajat pe vechiul post (dacă noul salariu era mai mic decât vechiul salariu). În urma modificării codului muncii, publicat în Monitorul Oficial

din 5 februarie 2003 în vigoare începând cu 1 martie 2003, articolul 78 prevede că angajatorul trebuie să plătească angajatului salariile datorate până la reangajarea sa efectivă, fără a preciza ipoteza în care angajatul a găsit un nou serviciu înainte de reangajarea sa.

ÎN DREPT

41. Invocând art. 6 alin. 1 din Convenție, reclamantul se plânge de imposibilitatea de a obține executarea hotărârilor judecătorești care l-au condamnat pe angajatorul său să-i plătească salariile datorate. Art. 6 alin. 1 prevede următoarele :

"Orice persoană are dreptul la judecarea echitabilă a cauzei sale (...) de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...)"

42. Guvernul susține că cererea este prematură, ținând cont de amânarea executării dispusă de instanțele naționale (a se vedea paragrafele 20 și 23 de mai sus), pe motiv că cererea de revizuire a sentinței din 15 decembrie 2000 și acțiunea în anulare a contractului de muncă al reclamantului erau în curs.

43. De altfel, Guvernul menționează că până la amânarea executării autoritățile administrative și executorul judecătoresc au acționat cu sârguință pentru a dispune executarea sentinței din 15 decembrie 2000, reclamantul primind plata salariilor pentru perioada cuprinsă între noiembrie 2000 și iulie 2001.

44. Reclamantul contestă poziția Guvernului. El consideră că autoritățile administrative au fost de rea credință și că nu au acționat cu sârguință pentru a dispune executarea sentinței din 15 decembrie 2000.

15. Curtea amintește că dreptul de acces la o instanță asigurat de art. 6 alin. 1 din Convenție ar fi iluzoriu dacă ordinea juridică internă a unui stat contractant ar permite ca o hotărâre judecătorească definitivă și obligatorie să rămână inefficientă în detrimentul unei părți (a se vedea *Imobiliara Saffi împotriva Italiei* [GC], nr. 22774/93, paragraful 63, CEDO 1999-V), *Hornsby împotriva Greciei*, Hotărârea din 19 martie 1997, *Colecție de hotărâri și decizii* 1997-II, pag. 510-511, paragraful 40 și urm. și *Karahalios împotriva Greciei*, nr. 62503/00, paragraful 29, 11 decembrie 2003). Ea admite de asemenea că dreptul de acces la instanță nu poate obliga un stat să dispună executarea fiecărei sentințe cu caracter civil, indiferent de împrejurări (*Sanglier împotriva Franței*, nr. 50342/99, paragraful 39, 27 mai 2003). Cu toate acestea, ea constată că dacă administrația refuză sau omite să se supună sau întârzie să o facă, garanțiile articolului 6 de care a beneficiat justițiabilul în timpul fazei judiciare a procedurii își pierd orice rațiune de a fi (*Hornsby* citat anterior, paragraful 41).

46. În acest caz Curtea constată că prin sentința din 15 decembrie 2000 Judecătoria din Craiova a condamnat CAS, instituție ce face parte din administrația statului, să reangajeze reclamantul în funcția sa și să-i plătească salariul datorat începând de la data concedierii sale până la reangajarea sa pe post. Ea relevă că în ceea ce privește reangajarea reclamantului în funcția sa, această obligație a durat până la ieșirea sa la pensie la 17 ianuarie 2002. În baza aceleiași sentințe și a dispozițiilor în vigoare la vremea faptelor, CAS trebuia totuși să-i plătească reclamantului salariile până în momentul reangajării sale în societatea « D » și, la nevoie, diferența de salariu până în momentul în care reangajarea la CAS nu a mai fost posibilă din cauza ieșirii sale la pensie (a se vedea paragraful 40 de mai sus). În această privință trebuie remarcat că

sentința citată anterior nu a fost decât parțial executată în partea sa privind plata salariilor datorate (a se vedea paragraful 17 de mai sus).

47. Curtea constată că sentința din 15 decembrie 2000, confirmată la 26 februarie 2001 de un tribunal de a cărei neexecutare se plânge reclamantul, era o hotărâre definitivă, nefiind susceptibilă să fie atacată printr-o altă cale ordinară de atac (*a contrario Ioannis Karahalios împotriva Greciei* (decizie), nr. 62499/00, 26 septembrie 2002). Or, această sentință nu a fost executată pe motiv că instanțele naționale au suspendat executarea datorită faptului că CAS a formulat o cerere de revizuire a sentinței din 15 decembrie 2000 și o acțiune în anulare a contractului de muncă.

48. Curtea admite că faptul de a nu executa o sentință definitivă din cauza unei sentințe care dispune amânarea executării poate fi conform cu principiul unei bune administrări a justiției. În această privință Curtea constată că contestațiile la executare sunt garanții specifice prevăzute de lege în favoarea debitorului care se aplică de asemenea statului atunci când se află în această situație. Astfel, trebuie să fie posibil pentru un debitor, indiferent dacă este o persoană privată sau un organ administrativ, să menționeze în procedura de executare noile informații apărute după pronunțarea hotărârii definitive a cărei executare este analizată, chiar dacă aceasta poate întârzia puțin executarea sentinței definitive.

49. Cu toate acestea Curtea consideră că atunci când mizele procedurii sunt importante pentru reclamant și cu atât mai mult atunci când este vorba despre un contencios de muncă, autorităților naționale le revine sarcina de a acționa cu sârguință și de a-și organiza sistemul judiciar astfel încât să asigure executarea într-un termen rezonabil așa cum prevede art. 6 din Convenție (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Ruotolo*

împotriva Italiei, Hotărârea din 27 februarie 1992, seria A nr. 230-D, pag. 39, paragraful 17 și *Araç împotriva Turciei*, nr. 69037/01, paragraful 25, 21 septembrie 2006).

50. Curtea constată că în speță executarea sentinței din 15 decembrie 2000 a fost suspendată timp de peste cinci ani. În această privință ea constată că instanțele naționale au avut patru ani și jumătate la dispoziție pentru a soluționa cererea de revizuire și circa cinci ani și jumătate pentru a se pronunța asupra acțiunii în anulare a contractului de muncă, în condițiile în care executarea sentinței din 15 decembrie 2000, pronunțată în urma unei proceduri privind de asemenea contenciosul muncii, depindea de rezultatul acestor proceduri. În plus, așa cum reiese din dosar, durata celor două proceduri în cauză nu este atribuibilă comportamentului reclamantului. Curtea consideră că în speță această perioadă de amânare a prelungit pentru o perioadă anormal de lungă executarea sentinței din 15 decembrie 2000 și că autoritățile naționale ar fi trebuit să acționeze cu mai multă sârguință pentru a evita ca reclamantul să sufere o situație de incertitudine juridică o perioadă atât de lungă (*Durdan împotriva României*, nr. 6098/03, paragraful 80, 26 aprilie 2007).

51. În plus, deși procedurile privind suspendarea executării sentințelor definitive sunt deschise autorităților administrative, Curtea consideră că trebuie să se folosească în mod rezonabil și întemeiat de dispozițiile aplicabile. Or, așa cum au constatat instanțele interne, în speță autoritățile administrative au cerut revizuirea sentinței din 15 decembrie 2000, bazându-se pe un element cunoscut cu ocazia procedurii pe fond și care nu putea constitui un « act nou » pentru a justifica revizuirea (a se vedea paragraful 30 de mai sus). Astfel, cerând revizuirea sentinței din 15 decembrie 2000 din acest motiv CAS a încercat, cum de altfel au relevat și instanțele naționale, să modifice obiectul litigiului și să obțină

o nouă decizie în fond (a de vedea paragraful 32 de mai sus). Prin urmare, prin atitudinea lor, organele administrative au prelungit conștient și pe nedrept durata executării.

52. În fine, Curtea constată că așa cum reiese din dosar, deși procedurile de revizuire și în anulare a contractului de muncă s-au încheiat la 11 aprilie 2006 și 22 mai 2007, sentința rămâne tot neexecutată.

53. În lumina celor de mai sus și pe baza mizei litigiului pentru reclamant, Curtea consideră că comportamentul administrației a privat art. 6 alin. 1 din Convenție de orice efect util.

Prin urmare s-a încălcat această dispoziție.

II. Asupra pretensei încălcări a [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 la Convenție

54. Reclamantul se plânge de o atingere adusă dreptului său la respectarea bunurilor sale, pe motiv că nu a primit încă sumele întregi dispuse de instanțe cu titlu de salarii datorate. El citează art. 1 din Protocolul nr. 1, care prevede următoarele :

“Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi privat de proprietatea sa decât din cauza unei utilități publice și în condițiile prevăzute de lege și principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului pe care îl dețin statele de a pune în vigoare legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosirea bunurilor în conformitate cu interesul general sau pentru a asigura plata impozitelor sau altor contribuții sau amenzilor.”

55. În primele sale observații, Guvernul susținea că cererea era prematură, ținând cont de amânarea dispusă în procedura de executare a sentinței din 15 decembrie 2000 până la pronunțarea unei hotărâri definitive în procedura de revizuire a sentinței citată

anterior. Ulterior, după încheierea procedurilor de revizuire și de anulare a contractului de muncă, deși hotărârile pronunțate i-au fost transmise spre informare și eventuale comentarii, Guvernul nu a informat Curtea asupra evoluțiilor cauzei nici asupra executării sentinței din 15 decembrie 2000.

56. Reclamantul nu este de acord cu susținerile Guvernului.

57. Curtea constată că reclamantul a primit până în prezent aproximativ 5.000 euro reprezentând salariul său pentru perioada noiembrie 2000 – iulie 2001. Dat fiind că reclamantul a fost angajat de o altă societate în noiembrie 2001, acesta urmează să încaseze de la vechiul angajator cel puțin salariul pentru lunile august, septembrie și octombrie 2001 și diferența de salariu față de vechiul său salariu, dacă se dovedea că era mai mare decât noul său salariu, până la ieșirea sa la pensie. Or, instanțele au amânat executarea acestei părți din creanță.

58. În măsura în care a constatat că în speță neexecutarea integrală a sentinței din 15 decembrie 2000 a adus atingere dreptului reclamantului de a fi executată o hotărâre definitivă pronunțată în favoarea sa, Curtea consideră de asemenea că imposibilitatea acestuia de a obține executarea în întregime a acestei sentințe reprezintă o ingerință în dreptul său la respectarea bunurilor sale, care privește prima frază a primului alineat al art. 1 din Protocolul nr. 1. Nebazându-se pe nicio justificare valabilă, această ingerință este arbitrară și implică în speță încălcarea principiului legalității (a se vedea, printre multe altele, *Burdov împotriva Rusiei*, nr. 59498/00, paragraful 40, CEDO 2002-III, *Kanayev împotriva Rusiei*, nr. 43726/02, paragrafele 26-29, 27 iulie 2006 și *Mykhaylenky și alții împotriva Ucrainei*, nr. 35091/02, 35196/02, 35201/02, 35204/02, 35945/02,

35949/02, 35953/02, 36800/02, 38296/02 și 42814/02, paragrafele 60-64, CEDO 2004-XII).

Prin urmare, s-a încălcat [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 citat anterior.

III. Asupra aplicării [art. 41](#) din Convenție

59. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

"În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă."

A. Prejudiciu

60. Reclamantul cere cu titlu de prejudiciu material sumele următoare :

- 1.065,80 euro reprezentând diferența de salariu pentru perioada 1 aprilie 2001 – 31 august 2001 ținând cont de legea bugetului ;
- 1.774,01 euro reprezentând salariile din septembrie și octombrie 2001 ;
- 335,94 euro reprezentând indemnizația pe care ar fi trebuit să o primească în calitate sa de membru al consiliului de administrație al CAS de la 1 noiembrie 2001 până la 20 februarie 2002 ;
- 1.936,43 euro reprezentând cheltuielile de spitalizare de la 1 noiembrie 2001 până la 22 ianuarie 2002 ;
- 7.771,05 euro reprezentând diferența dintre suma pensiei sale și salariul în perioada 23 ianuarie 2002 – 23 ianuarie 2003 ;

- 7.646,99 euro reprezentând contribuțiile neplătite de CAS la asigurările sociale și fondul de pensii precum și 22.349,82 euro reprezentând penalizările de întârziere privind plata de la 1 noiembrie până la 31 octombrie 2001.

El cere de asemenea 139.000 euro cu titlu de prejudiciu moral.

61. Guvernul estimează că sumele cerute de reclamant cu titlu de prejudiciu material sunt excesive. El menționează că reclamantul a încasat deja 130 milioane de ROL, reprezentând salariile sale pe perioada 1 noiembrie 2003 - 31 iulie 2001.

62. În plus, în ceea ce reprezintă diferența de salariu de la 1 aprilie la 31 octombrie 2001, precum și pentru lunile septembrie și octombrie 2001, acesta constată că reclamantul nu a prezentat modalitatea conform căreia a stabilit această sumă. Reclamantul nu a prezentat nici modalitățile de calcul al sumei reprezentând indemnizația pe care o revendică în calitate de membru al consiliului de administrație. În privința acestei ultime sume Guvernul informează Curtea că i-au fost plătite indemnizații cu acest titlu dar el a refuzat să le accepte, astfel încât la 30 septembrie 2004 suma de 21.979.018 ROL a fost depusă într-un cont pus la dispoziția sa. În privința despăgubirii pentru spitalizare și a diferenței sumei privind pensionarea sa, Guvernul constată că nu există o legătură de cauzalitate între aceste prejudicii pretinse și neexecutarea sentinței din 15 decembrie 2000.

63. Guvernul constată că reclamantul nu poate pretinde să primească contribuțiile datorate de angajator la casa de asigurări de sănătate și la fondul de pensii, această obligație revenind în exclusivitate CAS-ului.

64. În ceea ce privește prejudiciul moral, Guvernul consideră că nu există o legătură de cauzalitate între prejudiciul invocat și eventualele încălcări ale Convenției și că în orice caz suma cerută este excesivă.

65. Curtea amintește că o decizie de constatare a unei încălcări implică pentru statul pârât obligația juridică de a pune capăt încălcării și de a-i elimina consecințele astfel încât să restabilească pe cât posibil situația anterioară acesteia (*Iatridis împotriva Greciei* (satisfacție echitabilă) [GC], nr. 31107/96, paragraful 32, CEDO 2000-XI). Ea relevă că singura bază de reținut pentru acordarea unei satisfacții echitabile constă în speță în neexecutarea în întregime de către autoritățile competente a unei sentințe definitive.

66. Curtea constată că sentința din 15 decembrie 2000 nu mai poate fi executată în partea sa privind reangajarea reclamantului după ieșirea sa la pensie la 17 ianuarie 2002. Ea constată de asemenea că reclamantul a primit 5.000 euro reprezentând salariul său pentru perioada noiembrie 2000 – iulie 2001 și că nu cere decât rambursarea salariilor până la 1 noiembrie 2001. Deși reclamantul ar avea dreptul de asemenea la indemnizația legată de funcția sa de membru al consiliului de administrație, Curtea constată că CAS a plătit sumele respective într-un cont pus la dispoziția sa.

67. Curtea consideră că în circumstanțele speței executarea sentinței din 15 decembrie 2000 în partea sa privind plata salariilor datorate până la 1 noiembrie 2001, ar situa interesatul pe cât posibil într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă cerințele art. 6 din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1 nu ar fi fost încălcate. Ținând cont de elementele aflate în posesia sa și statuând în echitate, Curtea consideră că prejudiciul material al reclamantului se ridică la 2.000 euro. În plus, în măsura în care angajatorul

este singurul care poate plăti la casa de asigurări de sănătate și la fondul de pensii cotizații corespunzătoare salariilor datorate pentru lunile august-octombrie, Guvernul trebuie să ia măsurile necesare în acest sens.

68. Curtea consideră că reclamantul a suferit un prejudiciu moral din cauza frustrării provocate de neexecutarea în întregime a sentinței pronunțate în favoarea sa și că acest prejudiciu nu este suficient compensat de o constatare a încălcării. Pe baza ansamblului de elemente aflate la dispoziția sa și statuând în echitate, așa cum o cere articolul 41 din Convenție, Curtea alocă reclamantului 3.500 de euro pentru prejudiciul moral suferit.

B. Costuri și cheltuieli

69. Reclamantul cere 678,04 euro pentru costurile și cheltuielile reprezentând costurile corespondenței cu Curtea, convorbirilor telefonice pe care le-a avut cu avocata sa, traduceri, onorariile avocatei care l-a reprezentat în procedura din România și ale avocatei care l-a asistat pentru a întocmi cererea sa de satisfacție echitabilă în fața Curții. El prezintă acte doveditoare pentru a-și susține o parte din cerere.

70. Guvernul constată că reclamantul nu a prezentat acte doveditoare pentru a susține toate cheltuielile.

71. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea costurilor și cheltuielilor decât în măsura în care se stabilește realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al cuantumului lor. Curtea relevă că în cazul în speță numai o parte din cheltuielile prezentate de reclamant a fost expusă în mod real și necesar și privesc încălcările constatate. Ținând cont de elementele aflate în posesia sa, Curtea consideră rezonabilă să aloce reclamantului suma de 600 euro cu acest titlu.

C. Majorări de întârziere

72. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. hotărăște că a fost încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție;

2. hotărăște că a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;

3. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu [art. 44](#) alin. 2 din Convenție, 2.000 euro (două mii euro) pentru prejudiciul material, 3.500 euro (trei mii cinci sute euro) pentru prejudiciul moral și 600 euro (șase sute euro) pentru costuri și cheltuieli ;

b) că sumele respective vor fi convertite în moneda statului pârât la rata de schimb din ziua plății la care se va adăuga orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit;

c) că, începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, suma va fi majorată cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale;

4. Respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 20 decembrie 2007, în aplicarea [art. 77](#) alin. 2 și 3 din Regulament.

Boštjan M. Zupancic,

președinte

Santiago Quesada,

grefier